
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 186, november december 2023

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 15

De derde klas

Het behoud van de ziel

Kernwoorden van de leerstof: *behoud, ziel, lichaam, vlees, tegenstellingen*

“En moge de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen, en mogen uw geheel oprechte **geest, de ziel en het lichaam** onberispelijk bewaard worden bij de komst van onze Heere Jezus Christus” (1 Thess. 5:23).

“Wij zijn echter geen mensen die zich onttrekken en daardoor naar het verderf gaan, maar mensen die geloven, tot **behoud van hun ziel**” (Hebr. 10:39).

“en verkrijgt u het einddoel van uw geloof, namelijk de **zaligheid van uw zielen**” (1 Petr. 1:9).

“Leg daarom af alle vuilheid en elke uitwas van slechtheid en ontvang met zachtmoedigheid het in u geplante Woord, dat uw **zielen zalig kan maken**” (Jac. 1:21).

“Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op **de scheiding van ziel en geest**, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart” (Hebr. 4:12).

In de vorige studie hebben we het behoud van onze geest besproken en onze diepste identificatie in de geest. Dat behoud was ons eeuwig behoud en verbonden met onze wedergeboorte.

Maar hoe zit het nu met het behoud of de zaligheid van de ziel? Het is duidelijk dat het behoud van de geest niet hetzelfde behoud is als die van de ziel, want 1 Thessalonicenzen en Hebreeënen 4:12 maken een duidelijk onderscheid tussen geest en ziel. Verder beginnen wij ons nieuwe leven in Christus met het behoud van onze geest. Het einddoel van ons geloof echter, dat ook het doel is van ons geestelijke wedloop, is het behoud van de ziel.

De Here Jezus had veel te zeggen over het behoud van de ziel:

“Wie zijn leven [Gr. psuche] vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven [Gr. psuche] verliest omwille van Mij, zal het vinden” (Matt. 10:39).

“Toen zei Jezus tegen Zijn discipelen: Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis [Gr. psuche] opnemen en Mij volgen. Want wie zijn leven [Gr. psuche] zal willen behouden, die zal het verliezen; maar wie zijn leven [Gr. psuche] zal verliezen om Mij, die zal het vinden. Want wat baat het een mens, als hij heel de wereld wint en aan zijn ziel [Gr. psuche] schade lijdt? Of wat zal een mens geven als losprijs voor zijn ziel [Gr. psuche]?” (Matt. 16:24-26).

Hier zien we een ander verschil tussen onze geest en onze ziel. We ontvingen een nieuwe geest en een nieuw hart in onze opstanding met Christus. Onze geest en hart verwijzen naar het diepst van ons wezen. Het nieuwe hart zegt meer over de nieuwe geest, namelijk naar de verbinding van die geest met Gods Geest. **De oude mens stierf, maar de ziel sterft niet. De ziel moet verloochend worden.**

(Vaak wordt het woord 'ziel' ook gebruikt voor mensen, voor personen. *“Alle zielen die van Jacob afstamden, waren zeventig zielen. Jozef was echter al in Egypte”* (Ex. 1:5). In dat licht moeten we ook Ez. 18:20 lezen: *“de ziel (mens) die zondigt, die zal sterven”* (NBG vert.))

De ziel en het lichaam van de christen vormen tezamen het natuurlijke leven van de gelovige. Ze worden samen het vlees genoemd. Het vlees hebben we van Adam geërfd. Daarom is onze ziel en lichaam in dit leven nog niet verheerlijkt en aan ziekten onderhevig. Die kwetsbaarheid betekent echter niet dat zij zondig in zichzelf zijn. We kijken wel uit naar de volmaking daarvan:

“De God nu van alle genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, Hij Zelf moge u - na een korte tijd van lijden - toerusten, bevestigen, versterken en funderen” (1 Petr. 5:10).

“In het vlees” en “naar het vlees”

In onze onverloste staat is onze geest nog niet verlost. Het vlees omvat dan zowel, geest, ziel en lichaam. Zo'n onverlost persoon is “in het vlees”, in een permanente staat van slavernij aan de zonde (Rom. 7:5; 8:8).

Het is belangrijk om het onderscheid te zien tussen de uitdrukkingen “in het vlees” en “naar het vlees”. Jezus kwam “in het vlees” (1 Tim. 3:16; 1 Joh. 4:2). Hij werd mens, zoals ook wij mens zijn in ons aards lichaam (2 Cor. 10:3).

“In het vlees” kan echter ook de betekenis hebben dat iemand nog onverlost is en niet wedergeboren (Rom. 7:5; 8:8). Een christen is niet “in het vlees”, maar “in de Geest” (Rom. 8:9). Een christen heeft de Geest van God.

Een christen kan tijdelijk “naar het vlees” leven (Rom. 8:4,5,12,12), dat de ongelovige mens permanent doet in zijn onverloste staat.

De kruisiging van het vlees (Gal. 5:24)

“Maar wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd” (Gal. 5:24).

Het vlees is door de christen gekruisigd (Gal. 5:24). Wat betekent dat? Ten eerste moeten we zien dat het vlees in het leven van een gelovige een gereduceerde vorm is ten opzichte van het vlees in het leven van een onverlost persoon. **De ongelovige IS vlees naar geest, ziel en lichaam. De gelovige HEEFT vlees - ziel en het lichaam.** De angel is uit het vlees getrokken door de dood van de oude geest. Het vlees van de gelovige is daarbij geworden tot een uiterlijke en natuurlijke bekleding van de nieuwe mens. Er is geen noodzaak om het vlees van de gelovige te kruisigen, want wat gekruisigd moest worden, werd gekruisigd door de kruisiging van de oude mens. Toch zegt Galaten 5:24 dat de gelovige het vlees met haar hartstochten en begeerten kruisigt. De woorden “hartstochten” en “begeerten” vormen daarbij een sleutel om dit vers te begrijpen. Hetzelfde woord voor ‘hartstochten’, het Griekse woord *pathema*, vinden we ook in Romeinen 7:5:

“Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen” (NBG vert.)

Het Griekse woord voor “begeerten”, *epithuma*, vinden we verder (twee keer) in Romeinen 7:7,8, in Galaten 5:16 en in Jacobus 1:15,16:

“Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zei: Gij zult niet begeren. Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder wet is de zonde dood” (Rom. 6:7,8 NBG vert.).

“Dit bedoel ik: wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees” (Gal. 5:16 NBG vert.).

“Maar ieder mens wordt verzocht, als hij door zijn eigen begeerte wordt meegesleurd en verlost. Daarna, wanneer de begeerte bevrucht is, baart ze zonde, en wanneer de zonde volgroeid is, baart ze de dood. Dwaal niet, mijn geliefde broeders!” (Jac. 1:13-16).

Galaten 5:24 komt in beeld wanneer een gelovige verzocht wordt door een bron buiten zichzelf, zoals in Romeinen 8:13:

“Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven. Als u echter door de Geest de daden van het lichaam doodt, zult u leven.”

Onze ego is **een verenigde ego in de geest**. Onze geest is verbonden met Gods Geest. Dan kunnen, zoals Jezus ook zei, zeggen dat ons voedsel is om de wil van de Vader te doen (Joh. 4:34). De wil van de Vader was de wil van de Zoon, het voedsel van de Godheid. Als kinderen van God zijn we in die koninklijke familie geplaatst. Zodra we ons daar op een of andere wijze los van gedragen, dan blijven wij niet in Hem. Onze verenigde ik in de geest gedraagt zich dan onafhankelijk, in de zin van God daar en ik hier. Dat was een geaccepteerd feit onder het Oude Verbond, maar niet onder de zegen van het Nieuwe Verbond. **Daar is dualistische gedrag in feite een illusie, want een rank kan zich nooit “naast” de Wijnstok functioneren.** We zouden dit dualistische gedrag als een “denkbeeldige onafhankelijke ego” kunnen beschouwen. Dan gedragen we ons als een vrijgezel die in werkelijkheid getrouwd is. Onze ego is immers een verenigde ego in de geest, zoals we in de vorige les hebben gezien. Met een zelfleven bedoelen we dan het leven dat we leven alsof we leven als zo’n “schijnbaar onafhankelijke ego” en niet door het één-zijn in Christus. Het vlees kruisigen is daarom ons woord van geloof dat alles wat tot het zichtbare en tijdelijke behoort, uiterst zwak is en niet onze identiteit bepaalt. Ons woord van geloof is daarom dat we gestorven zijn voor de wereld en de wereld stierf voor ons (Gal. 5:16). Zodra ons “HEEFT vlees” zich wil verenigen met de zondige geest van de boze die aan de poort ligt (Gen. 4:7b), om zich als “IS vlees” te manifesteren, zegt ons woord van geloof: *“Ik ben gestorven om een onafhankelijk wezen te zijn en kruisig daarom in geloof de huidige werking van het vlees omdat de wereld voor mij is gekruisigd en ik stierf voor de wereld.”*

Wat doen we dan als we ons geduld verliezen, dat een heftige reactie van het vlees kan zijn? We denken dan dat wij, in ons diepste wezen, ons geduld verliezen en we voelen ons terneergeslagen dat we het niet hebben voorkomen, want, zo denken we, Jezus verloor nooit zijn geduld. **Het is van het grootste belang dat we inzien dat onze ziel niet haar eigen meester is noch de bron van iets.** De ik die zich tot uitdrukking brengt door de ziel is dezelfde ik die de dingen spreekt door de Geest van God, of door de geest van de wereld waar de ziel zich voor openstelt. Vanaf onze wedergeboorte dragen we voor een bepaalde tijd nog het bewustzijn mee dat er aan onze ziel nog veel te verbeteren valt om meer op Christus te gaan lijken. Wanneer we in de Geest wandelen, is ons uitgangspunt dat Zijn geduld ook ons geduld is dat we nu hebben verloren.

Waar gaat het om? God gebruikt het verlies van ons geduld voor Zijn doel. We denken dat we ons geduld moeten beheersen en ons aandeel moeten doen. Het verliezen van ons geduld is een les van Gods Geest dat Christus ons geduld is en Hij ons kan bewaren. Wanneer we ons geduld verliezen, doet Gods bewarende kracht ons voelen dat we niet als schijnbaar onafhankelijke mensen ons gedrag moet bewaken. Naarmate we beseffen dat we onszelf nooit los van Christus zien, zullen we Zijn bewarende kracht meer en meer ervaren.

Wij leven in het bewustzijn dat de oude mens door God is gekruisigd en wij niet langer naar het vlees leven. Dit is wat Paulus noemt de *“vernieuwing van ons denken”*. Dit is niet de verandering van het menselijke denken van de ziel naar het Bijbels denken. **Het is het groeiende besef dat Christus en ik één geest zijn en wij nu leven in de zin van TWEE ALS EÉN.** De identiteit van mijn denken is niet mijn natuurlijke menselijke denken, maar dat wij de gezindheid (het denken)

van Christus hebben (1 Cor. 2:16). Wij ZIJN dus geest en HEBBEN een ziel en WONEN in een lichaam.

Onze psychische en fysieke opmaak, onze vleselijke opmaak, is niet onze werkelijke identiteit. Die identiteit ligt in onze geest, waar wij één geest zijn met Christus (1 Cor. 6:17). Dit betekent niet dat ons vlees maar een aanhangsel is, want ons leven is Christus die zich ALS ONS tot uitdrukking brengt in ons kwetsbaar menselijk vat. Geestelijke groei is daarom nooit dat het vlees meer in lijn wordt gebracht met de Geest, want vlees blijft vlees en geest blijft geest. Geestelijke groei is het toenemende besef wie wij zijn en daaruit leven. Dan blijven wij in Hem. In het leven van de gelovige bestaat er daarom niet zoiets als “het toegeven aan mijn oude natuur”. Onze oude natuur, onze oude mens, bestaat niet meer en daarom kunnen wij er niet meer aan toegeven. De bevrijding van de zonde is daarom NOOIT een proces.. Onze dood in Christus een radicaal feit!

Het vlees van de gelovige heeft geen bron in zichzelf

In het leven van de gelovige is het vlees – ziel en lichaam – geënt op de nieuwe geest. Onze ziel en lichaam zijn als een tak afsneden van de oude mens, van de oude geest die letterlijk niet meer bestaat. De strijd tussen vlees en Geest kan daarom niet verklaard worden door een strijd tussen de oude mens en de nieuwe mens. De oude mens is er niet meer, zoals ook de geënte tak niets meer van doen heeft met de oude stam. De geënte tak heeft geen bron in zichzelf, maar wordt gedwongen om de stam, waarop het geënt is, als bron te gebruiken.

Jezus zei: *“Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen”* (Joh. 15:5 NBG vert.).

Omdat wij nog steeds de zonde kunnen toelaten, denken veel christenen dat zij twee naturen hebben, namelijk de goddelijke natuur waaraan zij deelhebben (2 Petr. 1:4), en de ‘zondige natuur’. Deze indeling in twee naturen is on-Bijbels, want de oude mens bestaat niet meer en ons vlees heeft geen leven in zichzelf. Het vlees in de gelovige heeft een bron nodig.

Het vlees en geestelijke groei

De identiteit van de gelovige is in zijn of haar geest, niet in het vlees. Onze identiteit is niet in onze ziel en lichaam, niet in onze natuurlijke gevoelens, gedachten en verlangens. Wanneer Paulus zegt *“Met Christus ben IK gekruisigd ...”* (Gal. 2:20), dan is niet onze ziel of lichaam gekruisigd. Wij zijn niet lichamelijk met Christus gekruisigd noch is onze ziel met ons unieke temperament gekruisigd of veranderd. Nee, onze oude geest stierf en daarom is wedergeboorte een geestelijke vernieuwing. Wedergeboorte is een overstelpend blijde ervaring voor een gelovige waarin Gods Geest zich als met lijm hecht aan onze geest tot één geest (1 Cor. 6:17) en waar *“Gods Geest getuigt met onze geest dat wij zonen van God Zijn”* (Rom. 8:16). Onze geest lost niet op in Gods Geest, maar er is gemeenschap door een levende verbinding die vergelijkbaar is met de Wijnstok en de rank (vgl. Joh. 15:1 e.v.). Zo zijn TWEE EÉN geworden en is onze gemeenschap met God een geestelijke gemeenschap, niet een vleselijke gemeenschap in de ziel en het lichaam. Wanneer David zegt dat zijn ziel God zal loven, is dat de uitwerking in zijn

menselijke natuur van de geestelijke gemeenschap tussen Geest en geest. We kunnen daarom niet meer zeggen:

- “Gods grootste probleem ben ik zelf”.
- “Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken”
- “Dat klinkt goed, maar zo geestelijk ben ik niet”.
- “Het is waar in mijn geest, maar mijn vlees en ziel hebben nog een lange weg te gaan”.
- “Ik ben één met Christus, maar het werkt nog niet”.

Het probleem is dat we onszelf nog apart zien van Hem zoals een rank denkt los te zijn van de Wijnstok. Door dit dualisme beoordelen we onze gedachten, gevoelens, handelingen en komen tot de conclusie dat die anders moeten zijn, we moeten veranderen, en groeien om hierin meer op Christus te gaan lijken. Kortom, het vlees beoordeelt hoe geestelijk we zijn en waarin we meer gelijkvormig moeten worden aan Christus en dat is een onmogelijkheid. (vgl. 1 Cor. 2:13b). Jezus zegt echter dat vlees vlees is en geest geest is. Vlees zal nooit geest worden: *“Kan een Ethiopiër zijn huid veranderen, of een panter zijn vlekken? Dan zoudt gij ook in staat zijn goed te doen, gij, die gewend zijt kwaad te doen”* (Jer. 13:23 NBG vert.).

Ons denken is zó gericht om dichter bij Christus te leven, meer op Hem te lijken, en we hebben de boodschap gemist dat we in de geest een twee-eenheid zijn geworden. Hoe dichter kunnen we bij Christus komen wanneer we één zijn geworden. Hoe dichter kan de rank aan de Wijnstok gaan vastzitten? Onze tegenwerping is dan gewoonlijk: “Mijn gedachten, gevoelens, praten, zelfbeheersing, enz. zijn vaak zo beneden peil dat ik dat niet gelijkvormig aan Christus wil noemen. Dus moet ik toch veranderen?” Tenslotte willen we niet zwak lijken, de zaken onder controle hebben. We zoeken dan de oplossing in meer Bijbellezen, meer bidden, minder TV kijken, enz. De meesten van ons hebben daarbij een Boeddhistische kijk op ons leven waar we al onze psychologische ups en downs onder controle hebben. Kortom, we hebben het vlees onder de duim en wachten op de dag dat de Heer terugkomt en ons blijvend verlost van het ‘MONSTER VLEES.’

Wat ons echter ontgaat, is dat God al onze vrees, zorgen en fluctuaties in ons menselijk leven bedoeld heeft! Het is Gods bedoeling dat we ons bang, zwak en gefrustreerd VOELLEN, of ze nu van God of van de duivel komen. De gevoelens van onze ziel, dus van het vlees, zijn bedoeld om onze geestelijke realiteit te laten zien. Heel ons vlees is Gods uitverkoren werktuig om Zijn kracht te openbaren in zwakheid. Daarom blijft vlees vlees en blijft onze menselijk vat zwak om Christus tot uitdrukking te brengen.

“Maar wij hebben deze schat in aarden kruiken, opdat de alles overtreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons. Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld” (2 Cor. 4:7,8).

Door de zwakheid van ons vlees zijn wij in druk en om raad verlegen en die zwakheid is nodig om een geestelijk potentiaalverschil te scheppen en te zien dat we in de geest niet in het nauw of radeloos zijn. Zonder dit potentiaalverschil zouden we nooit een stap in geloof kunnen nemen.

Daarom zijn alle fluctuaties in onze psychische en fysieke leven Gods verantwoordelijkheid. Bovendien hebben ze morele waarde. Alle onze zwakheden en frustraties gebruikt God om een Jozef van ons te maken.

Het duurde jaren voordat de dromen van Jozef uitkwamen en hij in de gevangenis zat met zijn frustraties. Dit alles was nodig om geestelijke groei te bewerken, dat is niet een verandering van het vlees, maar een groeiend besef wie wij zijn. We zijn volmaakt in de geest waar onze identiteit ligt. Het vlees is NIET onze identiteit en we moeten we daar niet een verandering willen zien. Ons leven is een volmaakt leven in de geest. God wil dit leven tot uitdrukking brengen in onze kwetsbare menselijke vorm. Alleen dan zijn we geloofwaardig voor anderen. Superhelden zijn niet geloofwaardig.

“Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een alles overtreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg. Wij houden onze ogen immers niet gericht op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn van het ogenblik, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig” (2 Cor. 4:17,18).

Zo ging het ook bij Jozef, van verdrukking naar heerlijkheid. Het vlees geeft aanleiding tot verdrukking en dat is precies Gods bedoeling. Het vlees ziet op het zichtbare en tijdelijke en de inwerking van de onzichtbare en eeuwige geest op het vlees leidt tot een wandel in geloof:

“Ik begrijp het allemaal niet en de situatie schreeuwt dat het niet zo is, maar God zegt het dus is het zo en geloof ik dat..”

Geestelijke groei is niet een streven, maar een groeiende besef wie ik ben in Christus!!!

We meten ons christelijke leven daarom niet af door wat we voor ogen zien door de ziel. Wij zijn één met Christus en Hij is ons geduld, want ik ben één met Hem, en al het Zijne is het mijne. Ik rust in Zijn geduld. Wanneer ik me ongeduldig voel in mijn ziel, wat doe ik dan? Ik zoek mijn gelijkvormigheid aan Christus niet in mijn ziel, want *“al onze rechtvaardige daden zijn als een bezoedeld kleed”* (Jes. 64:6).

We leven door tegenstellingen

Alles in dit leven werkt door tegenstellingen. We kennen iets alleen door de tegenstelling ervan. We doen een warme jas aan omdat we het koud hebben. Zo overwint de warmte de kou en overwinnen we de donkerte in een kamer door het licht aan te doen. Zo heeft ook het geestelijke het natuurlijke nodig om zich tot uitdrukking te brengen. Paulus zegt dat wij geestelijke mensen zijn omdat wij de Geest van God hebben ontvangen en daar onze identiteit ligt. Wat wij zijn in ons vlees met al onze tegenstrijdige gevoelens en gedachten, is niet wie wij werkelijk zijn. Jezus is in het vlees gekomen, maar Jezus was in zijn identiteit geen vlees. Vlees was het bewuste menselijke vat dat Hij bij Zijn eerste komst heeft aangenomen. Hetzelfde geldt voor de wedergeboren persoon in wie de dood en opstanding met Christus effectief is geworden. Jacobus 2:26 zegt echter dat het lichaam zonder geest dood is. Onze (oude) geest stierf met Christus en daarom zou ook ons lichaam moeten sterven. In onze opstanding met Christus werden wij met Hem in de geest geplaatst in hemelse gewesten (Ef. 2:6). In dat ondeelbare moment dat dit alles

effectief werd voor ons, zei de Heer als het ware: “Met jouw nieuwe geest stuur ik je terug in je oude en zwakke ziel en lichaam om Mijn licht te laten schijnen en je leven neer te leggen voor de ander”. Op deze wijze zijn ook wij zoals Jezus “in het vlees” gekomen om door het geloof te leven (Gal. 2:20). Vlees bepaalt ons mens-zijn met alle verlangens die daar bij horen (Gal. 5:16-18). Zolang we het onderscheid tussen geest en ziel niet zien, blijven we gevangen in het dualisme dat we een eigen verantwoordelijkheid hebben voor God. Mijn verantwoordelijkheid, ‘*my responsibility*’, betekent ‘*my response to His ability*’ en dat is altijd een leven in geloof. **Mijn verantwoordelijkheid is door het geloof te leven en daar vloeit alles uit voort.** Zolang we nog denken een verantwoordelijkheid te hebben los van Hem, zijn we nog niet aan het einde van onszelf gekomen. Jezus zegt immers dat we zonder Hem NIETS kunnen doen (Joh. 15:5). Dan bevinden we ons nog in Romeinen 7, waar we denken een onafhankelijke ik te hebben die het schip moet besturen en het op de klippen loopt als wij onze verantwoordelijkheid niet nemen. Dit alles moet gaan en weinigen vinden het, zegt Jezus. Zolang we die openbaring niet hebben ontvangen, worstelen we met ons vlees. Zolang ik nog niet zie dat mijn positie in de geest tevens mijn werkelijkheid is en niet de tijdelijkheid en zichtbaarheid van het vlees, zijn we nog niet tot Zijn rust ingegaan. Dit rust is de rust van het beloofde land, de laatste klas in de leerschool van Christus.

“Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne. Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen” (Hebr. 4:10,11 NBG vert.).

Studievragen

1. Wat verstaat de Bijbel onder het vlees?
2. Wat is het verschil tussen “in het vlees” en “naar het vlees”?
3. Leg in je eigen woorden uit wat Galaten 5:24 betekent.
4. Wat is geestelijke groei?
5. Hoe herken je het behoud van de ziel aan het eind van het leven van Jacob?
6. Waarin ken je het leven door tegenstellingen?
7. Wat sprak je het meeste aan in deze studie?